

Ühel päeval annab naine väikese tütre mehe hoolde, et teha mõned kodutööd alumisel korrusel. Mees haarab kohe ajalehe ja unustab samal hetkel beebi. Äkki kuuleb ta terve seeria potsatusi, millele järgneb suur kisa. Beebi oli trepist alla kukkunud. Siis kutsub mees kiiresti naise: „Kallis! Tule ruttu! Meie väike tegi just oma esimesed 23 sammu ...“

Novembris tähistame isadepäeva. Selle päeva tähistamine on väga oluline, sest isa rolli ei ole võimalik üle tähtsustada. Täna Eestis aga on olukord selline, kus paljud isad ei ole päris täpselt aru saanud, mida tegelikult tähendab isaks olemine. Näib, et puudu ei ole mitte meestest, vaid isadest, kes võtaksid vastutuse oma pere eest. Ja oleksid seda valmis tegema kuni „surm neid lahutab“.

Laste omamine ei tee üht meest automaatselt veel isaks. Isaks peab kasvama ja see eeldab muutumist. Probleem on selles, et paljud mehed ei ole läbinud seda muutumise protsessi – pojast meheks – mehest isaks. Selleks, et olla hea isa, tuleb olla valmis oma huvidega tegelemise asemel tegeleda lapsega ja veel tema viisil. Kuid tõsi on, et paljudel isadel on seda raske teha, sest nende isad ei tegelenud piisavalt nendega.

Vaatamata olnule on ometi midagi, mida saame ikkagi teha. Kuigi kipume ikka ja jälle arvama, et meie kasvatame oma lapsed üles, on mul Sulle häid uudiseid – nad kasvavad ise.

Kuid meie, lapsevanemad, peame looma nende kasvuks nii soodsad tingimused kui võimalik. Isana on oluline, et armastan oma naist, oma laste ema. See tagab lastele turvatunde. Turvaline atmosfäär, kus kõik osapooled teavad, et nendega arvestatakse, neist hoolitakse ja neid armastatakse, loobki tingimused, kus meie lapsed saavad kasvada võimekateks ja edukateks; elus ise toime tulevateks.

Rahutervitusega
piiskop Ago Lilleorg